

Axel Lundén

**De kallade mig
ett monster**

Efter att i åratal ha dolt sitt ansikte i skam drar Axel Lundén äntligen av sig slöjan.

Ord: Edvin Westerberg Bild: Kate Dorokhova, Diletta DeSantis

"Jag har aldrig velat ha uppmärksamhet för mina ärr. Jag ville inte att människor skulle tycka synd om mig." I sin lilla tornlägenhet på övervåningen med utsikt över Skanstull lutar sig den förre Nauru-sångaren och numera soloartisten Axel Lundén fram över soffbordet och håller på nära håll upp en kopp ångande hett kaffe åt mig. "Det låter antagligen som en klyscha, men jag har alltid tyckt att musiken ska tala för sig själv. I samma stund som mitt utseende nämns i samtalet börjar det överskugga allt annat", fortsätter han medan han håller upp i sin kopp och slår sig ner mittemot mig i en sliten vintage läderfåtölj.

Det är dunkelt i Lundéns vardagsrum vid middagstid, det enda ljus som finns kommer från fönstren som vetter mot kvarterets skuggsida. Jag kan inte låta bli att undra om det svaga ljuset är medvetet. Jag har intervjuat honom tidigare, just i den här lägenheten, men jag minns den inte så här mörk vid mitt förra besök. När han märker att jag kisar för att läsa frågorna jag klottrat ner i mitt anteckningsblock säger han till sist: "Tänd lampan om du vill".

När ljuset flödar in i rummet och lyser upp platsen där han sitter tycks han obekvämt. Nästan genast lutar han sig mot fåtöljens armstöd och lägger handen mot vänster sida av ansiktet, sidan där ärren finns.

"Det låter antagligen som en klyscha, men jag har alltid tyckt att musiken ska tala för sig själv. I samma stund som mitt utseende nämns i samtalet börjar det överskugga allt annat"

Under sina år i det nyskapande indierockbandet Nauru dolde Lundén sitt vanställda ansikte med den asymmetriska frisyr som blivit ett kännetecken för honom. På sin första soloplatta tog han det ett steg längre och vävde in blommor i håret i något han kallar sin "utarbetade fördunkling". Men nu, i samband med släppet av hans andra soloplatta, *Wherever You Go, There You Are*, visar han upp allt på omslaget, med håret kortare än någonsin tidigare, och blottar helt och hållet sina ärr och sitt blinda öga, följden av ett våldsamt angrepp från en hund under hans tidiga barndom i USA. Övergången från noggrann maskering till fullständig exponering är ett mäktigt uttalande i sin chockerande ärlighet, särskilt från den som alltid undvikit frågor om sitt utseende. Vad fick honom att slutligen visa allt? Och varför just nu? Var allt detta bara ett PR-trick?

"Absolut inte!" Han skrattar och skakar på huvudet. "Tro mig, uppmärksamheten har inte varit värt det traumat."

"Har det varit så jobbigt för dig?" frågar jag och smuttar på mitt kaffe medan jag granskar honom över koppens kant när han åter flyttar sig i stolen och lägger armarna i kors över bröstet.

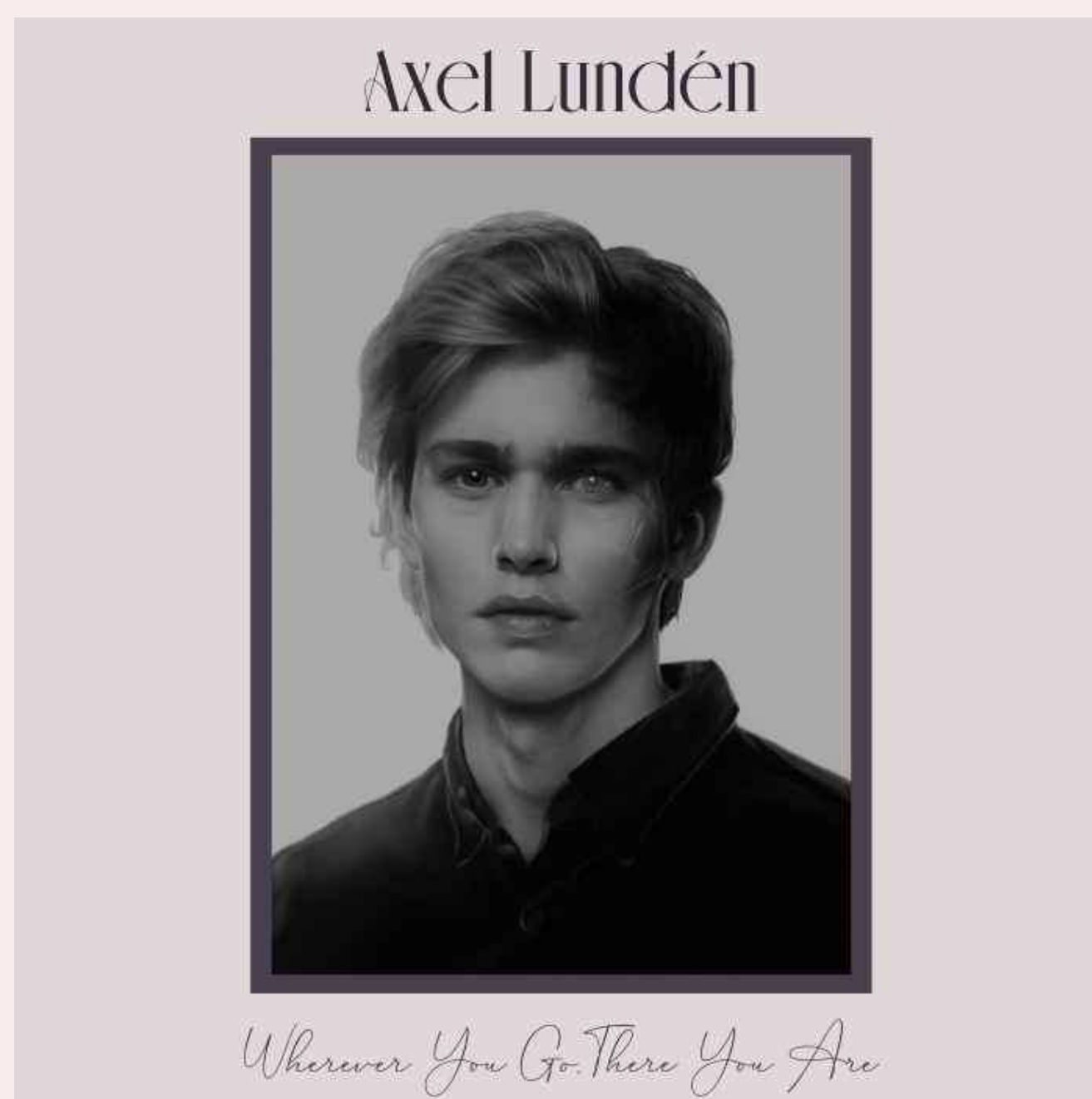
"De kallade mig monster när jag växte upp. Jag tror det värsta var när jag fick reda på att killen jag var störtlälskad i kallade mig Quasimodo bakom ryggen på mig", erkänner han. "Massor av barn i min sats mobbas för att de är homosexuella men ingen kunde ens föreställa sig att jag kunde ha en sexuell läggning. De såg mig bara som ett föremål att göra sig lustiga över och äcklas av, jag var knappt ens mänsklig. Att jag skulle kunna älska eller bli älskad var inte ens möjligt."

Han lyfter koppen från bordet och tystnar, hans blick försvinner långt bort i rummet. För en kort stund tycks Lundén, som vanligtvis är varm och entusiastisk under intervjuer, vara långt borta, kanske ända tillbaka i den Minnesotaförort där han växte upp. "Hur som helst var det en befrielse att flytta till Norge när jag var tolv. Då fick jag äntligen ta emot skällsord som 'jaevla homo'. Jämförelsevis var det nästan smickrande." Jag ser hans läppar forma sig till ett plågat leende.

"Brydde du dig verkligen inte om det?"

"Det klart jag gjorde!" Han fnysar till ger mig en skeptisk blick. "Förut var det mitt yttre som var defekt och sedan var det plötsligt allt mitt dolda inre också."

Jag är rädd att förlora honom igen när han biter sig i läppen och hans blick försvinner, så jag försöker styra in samtalet mot något som han hellre vill prata om: själva skivan. "Kan du berätta lite om titeln på skivan? Du sa innan att den återknyter till din flytt till Sverige." När Lundén var 19 gav han sig iväg från Oslo och det var i Stockholm han skulle knyta den

AXEL LUNDÉNS SENASTE UTGIVNING, *WHEREVER YOU GO, THERE YOU ARE*, HAR NU SLÄPPTS PÅ GLOBAL RECORDS.

ödesbestämda kontakten med de andra medlemmarna i Nauru, vilket innebar starten på hans karriär.

"Stockholm var det första stället jag flyttade till för att jag själv ville. När jag kom hit drömde jag om att bli någon helt annan. I viss mån blev jag det. Men som det heter, man kan inte bara lämna sitt emotional baggage bakom sig. Det är ganska bärbart!" Han skrattar. "Med lite tur kan man hitta människor på vägen som hjälper en att lätta på bördan."

Människor som Micke Berg, Axels make och trummis, om vilken den första singeln från albumet, "Mirror", skrevs. Det är en ljus och passionerad indiehymn om att lära sig att se sitt eget värde genom andras ögon. Även om Berg för tillfället är ute på turné med sitt andra band, Attax, anar man Bergs närvaro när Axel lyfter blicken och ser bort mot bilderna på spiselkranen av dem båda tillsammans, utspridda bland de olika utmärkelser han samlat på sig genom åren.

"Ja, Micke har verkligen förändrat min självuppfattning. Han har hjälpt mig att växa som person. Jag är modigare, i det hela mer självsäker." Ett leende dröjer över hans läppar. "Jag önskar att jag kunde påstå att jag inte brydde mig ett dugg om hur jag ser ut, för att inte tala om att jag har lärt mig att älska mitt ansikte och historien som det bär på. Men jag skulle faktiskt säga att jag är på väg dit. Att visa upp allt var kanske ännu ett steg på den resan."